

Arrest

nr. 216 906 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 september 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 oktober 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, maakt gebruik van een alias en op 16 januari 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 12 september 2014 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 13 september 2014 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker legt op 2 oktober 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af samen met zijn Roemeense partner.

Op 29 oktober 2014 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 6 november 2014 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 21 januari 2015 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 21 januari 2015 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 februari 2015 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 5 februari 2015 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 25 februari 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 26 maart 2015 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

Op 24 september 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna ook: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 168 742 van 31 mei 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Het beroep tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt verworpen bij vonnis van 21 januari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen sectie familie- en jeugdrechtbank.

Op 8 maart 2016 dient verzoeker een tweede aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

Op 5 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 februari 2017 dient verzoeker een derde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

Bij arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 verklaart het hof van beroep te Antwerpen het beroep tegen hogergenoemd vonnis van 21 januari 2016 ontvankelijk, maar ongegrond.

Op 2 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2017 dient verzoeker een vierde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

Op 15 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 maart 2018 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met L.C., van Roemeense nationaliteit.

Op 21 september 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.03.2018 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voor naam: A. (...)

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...) 1981

Geboorteplaats: B., B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.03.2018 gezinshereniging aan met mevr. L. C. D. (...) van Roemeense nationaliteit met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt:

"§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Op 2.10.2014 legden betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 5.02.2015 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister.

Betrokkenen gingen in beroep tegen deze weigering, maar werden in eerste aanleg en bij het Hof van beroep in het ongelijk gesteld.

Het negatief advies luidde als volgt:

Verwijzend naar uw schrijven met betrekking tot de wettelijke samenwoning tussen A. B. (...), geboren op (...).1981, en L. C. (...), geboren op (...).1974, meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die erop wijzen dat de wettelijke samenwoning enkel aangegaan is om aan meneer/mevrouw een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen, namelijk:

-illegale verblijfstoestand: meneer is illegaal in België. Hij was voordien in Oostenrijk (waar hij asiel heeft aangevraagd) Duitsland en Nederland. Hij heeft sinds zijn aankomst in België in 2010 nog geen enkel initiatief genomen om zijn verblijfstoestand te regulariseren, maar probeert dit nu wel door het afsluiten van een wettelijke samenwoning.

-Vaag ontmoetingsverhaal / tegenstrijdige verklaringen verloop relatie: betrokkenen hebben elkaar leren kennen in een café in Antwerpen in november 2012. Volgens meneer hebben ze elkaar toen 2 uur gesproken, volgens mevrouw hebben ze niet aan dezelfde tafel gezeten, ze kon niet meteen met hem praten omdat dit niet hoort in de moslimcultuur. Mevrouw verklaart tijdens het interview dat ze er aan het werk was, maar tijdens het politieverhoor zegt ze dat ze in het café was om een koffie te drinken. Beiden kunnen niet zeggen wanneer ze elkaar een volgende keer gezien hebben, waar dit was, en hoe vaak ze elkaar zagen of hoorden. Ze leggen hierover vage en tegenstrijdige verklaringen af. Op 4 april 2013 zijn ze een relatie begonnen. Ze zijn op 30.01.2014 religieus gehuwd bij hen thuis. Meneer kent de datum niet. Hij had zijn spiekbriefje niet meer bij de hand, dit was ondertussen ontdekt door de rechercheurs. Ze zijn voordien, op 1.10.2013, al gaan samenwonen, volgens mevrouw pas in juni of juli 2013.

-Personalia: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: beiden weten erg weinig van elkaars verleden: wanneer, hoe en waarom de andere naar België is gekomen en waar deze heeft verbleven, eerdere huwelijken/relaties, hun opleiding en familie.

-Geen introductie in elkaars familie: beiden hebben nog geen familieleden van de andere ontmoet. Meneer heeft ook de 2 kinderen van mevrouw nog niet ontmoet. Als betrokkenen samen verder willen is het toch belangrijk dat meneer kennismaat en goed overeenkomt met de kinderen van mevrouw. Mevrouw was van 24.12.2014 tot 19.01.2015 in Roemenië bij haar kinderen. Meneer ging niet mee omdat hij geen geldige reisdocumenten heeft. Ook mevrouw heeft de familie van meneer nog niet ontmoet, hoewel 2 broers in Nederland wonen.

-Gebrek aan afdoende kennis van gemeenschappelijke taal: meneer spreekt Arabisch, mevrouw spreekt Roemeens en Engels. Ze zouden Engels praten met elkaar maar dit is voor geen van beiden hun moedertaal wat een diepgaande communicatie toch belemmert. Tijdens het interview bleek dat meneer niet goed Engels spreekt.

-Leeftijdsverschil: mevrouw is 7 jaar ouder, gescheiden, met 2 kinderen. In de Islam is het ongebruikelijk dat een man huwt (betrokkenen zijn religieus gehuwd) met een oudere vrouw die ook al gescheiden is en kinderen heeft met een andere man.

-Tradities niet nageleefd: meneer vindt het moeilijk om te praten over zijn samenwonen met een andere vrouw in Algerije omdat samenwonen zonder religieus huwelijk niet kan in zijn cultuur. Ze sluiten wel een religieus huwelijk af zonder dat er een bruidsschat werd afgesproken (aldus meneer, volgens mevrouw wel, maar 5 euro dus eerder symbolisch). Ze gingen samenwonen voor het religieus huwelijk. En in plaats van nu een huwelijksaangifte te doen, wat het logische gevolg is, willen ze enkel wettelijk samenwonen.

-Vreemde keuze wettelijke samenwoning: betrokkenen verklaren dat ze reeds religieus gehuwd zijn. Het is niet duidelijk waarom ze dan geen huwelijksaangifte doen, maar een wettelijke samenwoning afsluiten.

-Alias, gerechtelijke antecedenten. zwartwerk: uit het dactyloscopisch onderzoek bleek dat meneer gekend is onder de aliasen H. S. (...) en S. H. (...) °(...). Onder deze namen is hij gekend voor illegaal verblijf en 5 feiten van diefstal gepleegd in de periode 2011 -2014. Meneer werd reeds 3 keer veroordeeld voor feiten van diefstal en verbleef enkele maanden in de gevangenis. Beiden doen zwartwerk, mevrouw werkt als poetsvrouw en meneer als schilder. Beiden nemen het dus niet te nauw met de Belgische wetten en normen, en deinen er mogelijk ook niet voor terug om een wettelijke samenwoning af te sluiten, alleen om meneer zijn verblijfsrecht te regulariseren.

-Meneer had tijdens het politieverhoor een spiekbriefje bij, met vermelding van gebeurtenissen met data. Hij had dit blijkbaar nodig om het verhaal over zijn relatie met mevrouw te kunnen reconstrueren, terwijl men dit normaal uit het hoofd kent omdat men het belangrijk vindt.

Mijn ambt meent dan ook overeenkomstig artikel 1476bis B.W. negatief advies te moeten verlenen omtrent de registratie van de wettelijke samenwoning.

Uit het advies van de Procureur en het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en het arrest van het Hof van beroep blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner.

In het kader van de aanvraag tot verblijf als feitelijke partner werden er door betrokkene volgende documenten voorgelegd:

- Foto's zonder digitale data
- Verklaringen op eer door derden
- Schrijven van betrokkene zijn raadsman dd. 21.06.2018
- Huurcontracten dd. 1.10.2013, 30.03.2014 en 1.11.2015
- Uittreksel strafregister (model 1) dd. 8.06.2016

Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een feitelijk partnerschap dient sprake te zijn van een afdoende bewezen stabiele en duurzame partnerrelatie (zie art. 47/3, § 1). Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. De voorgelegde documenten ter staving daarvan, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap. Uit het vonnis van het hoger beroep blijkt dat betrokkenen in hoger beroep op geen enkele manier de bezwaren met betrekking tot de erkenning van hun wettelijke samenwoning hebben weerlegd. Zo staat in het arrest te lezen 'In het verzoekschrift tot hoger beroep wordt gesteld dat een leeftijdsverschil van 7 jaar op zich een oprechte relatie niet uitsluit, wat op zichzelf juist is. Evenwel dient dit argument gezien te worden in een geheel van feitelijke elementen. Met betrekking tot essentiële personalia die partijen van elkaar niet kennen (waaronder opleiding, familie, eerdere huwelijke of relaties ...) kan men bezwaarlijk voorhouden dat het ver gezocht is of om vergetelheden zou gaan. Er wordt met geen woord gerept over het toch wel belangrijk element van het gebrek aan gemeenschappelijke taal'. Betrokkenen waren zelfs niet aanwezig ter zitting op 30.01.2017, wat toch ook wel als merkwaardig mag worden omschreven indien betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk wensen dat hun relatie als dusdanig wordt erkend. Dit doet mede afbreuk aan hun geloofwaardigheid.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden opgemerkt dat het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist, derhalve kan er van een schending van het gezinsleven van betrokkene door het bevel geen sprake zijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“• **EERSTMIDDEL:** Schending van artikel 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Artikel 47/1, 1 ° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze, Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt, 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco," 1990,31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur 'slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Ter motivering van de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar de weigering tot vermelding in het bevolkingsregister van de in 2014 door verzoeker en zijn partner afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, alsook naar het desbetreffende negatief advies van de Procureur des Konings en de daarop volgende rechterlijke beslissingen van respectievelijk de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen en het Hof van beroep te Antwerpen

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt niet enkel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris naar deze elementen verwijst, doch het is tevens duidelijk dat de conclusie dat verzoeker niet afdoende een duurzame relatie met zijn partner zou aantonen volledig wordt gesteund op voornoemde beslissingen en adviezen inzake de verklaring van wettelijke samenwoning uit 2014, waaruit bovendien uitvoerig wordt geciteerd, en dit zonder noemenswaardig of concreet onderzoek van de op heden voorliggende en door verzoeker in het kader van huidige aanvraag voorgebrachte elementen.

Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"Uit het advies van de Procureur en het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen en het arrest van het Hof van beroep blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve " levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. " (onderlijning toegevoegd)

Aldus trekt de gemachtigde van de Staatssecretaris uit feiten, vaststellingen en beoordelingen uit 2015 (onderzoek inzake de wettelijke samenwoning) zondermeer conclusies over de huidige intenties en houding van verzoeker (2018), terwijl de aangehaalde elementen en beslissingen uiteraard enkel iets kunnen vertellen over het verleden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris gaat er derhalve aan voorbij dat de elementen die de grondslag vormden voor het advies en de beslissingen inzake de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner, indien deze al volledig correct zouden zijn, niet meer noodzakelijk actueel zijn gelet op het tijdsverloop tussen het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning en het daarover gevoerde onderzoek (2014-2015) en de huidige aanvraag op basis van artikel 47/1,1 ° van de Vreemdelingenwet (2018).

Reeds louter de vaststelling dat verzoeker en zijn partner steeds zijn blijven samenleven en gezin vormen, hetgeen zij , trouwens in het kader van huidige aanvraag aantonen,- vormt een belangrijk nieuw element in vergelijking met het onderzoek naar de wettelijke samenwoning, doch dit wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris genegeerd.

Nochtans schrijft artikel 47/3,§1 in fine van de Vreemdelingenwet voor dat bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

De duur van de relatie, en meer bepaald het voortduren ervan tot op heden en, ondanks de negatieve elementen uit het onderzoek inzake de wettelijke samenwoning, wordt echter door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet of manifest onvoldoende in de beoordeling betrokken, zodat voormelde wetsbepaling wordt miskend.

Meer algemeen dient er rekening mee te worden gehouden dat een relatie geen statisch gegeven is en dat zelfs wanneer op een eerder ogenblik (bijvoorbeeld ten tijde van het onderzoek inzake de verklaring van wettelijke samenwoning) de duurzaamheid van de relatie onvoldoende wordt aangetoond, dit met het verloop van tijd kan veranderen, de partners elkaar beter kunnen leren en de relatie zich kan verdiepen.

Door echter in het kader van huidige aanvraag op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet het duurzaam karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn feitelijke partner louter te beoordelen door te verwijzen naar de beslissingen en adviezen in het kader van de 4 jaar eerder afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning, wordt hieraan voorbij gegaan en motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris zijn beslissing niet op wettelijke wijze.

Minstens kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing het resultaat is van een zorgvuldig onderzoek.

Verzoeker doet eveneens opmerken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met de bestreden beslissing uitgaat van een volledige gelijkstelling van de wettelijke samenwoning zoals geregeld door het Burgerlijk Wetboek en het begrip duurzame relatie uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Zo kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

"Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. "

Deze zienswijze vindt geen steun in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, noch enige andere wettelijke bepaling.

Integendeel omschrijft artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet de in deze bepaling bedoelde partner uit een feitelijke relatie als:

"de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°;"

Derhalve wordt door de wet uitdrukkelijk een onderscheid gemaakt tussen de feitelijke partner uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet en de geregistreerde partner (o.a. wettelijke samenwoning) uit artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van de duurzame partnerrelatie in het kader van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet kan derhalve niet op wettelijke wijze geschieden door een loutere verwijzing naar een onderzoek, advies en beslissingen inzake een eerdere verklaring van wettelijke samenwoning.

Tenslotte wijst verzoeker erop dat de bewijsstukken die werden voorgelegd ter staving van huidige aanvraag niet grondig werden onderzocht, minstens dit niet mag blijken uit de bestreden beslissing.

Alhoewel de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing een korte opsomming geeft van de verschillende soorten stukken die door verzoeker werden aangebracht, wordt de beoordeling ervan beperkt tot:

"De voorgelegde documenten ter staving daarvan, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap. "

Waarom dit niet zo is, of waarom en op welke gronden de bewijswaarde van de voorgelegde stukken niet wordt aanvaard of deze als te beperkt wordt beoordeeld, blijkt nergens uit de bestreden beslissing zodat hoger geciteerde beoordeling een louter arbitrair karakter vertoont.

Verzoeker merkt op dat de door hem in huidige procedure voorgelegde bewijsstukken ook niet bedoeld waren om de vaststelling inzake de wettelijke samenwoning te weerleggen of daaraan afbreuk te doen, nu de aanvraag welke hij indiende niet te beschouwen is als een rechtsmiddel tegen vroegere beslissingen op basis van een andere rechtsgrond.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich derhalve op onvoldoende wijze gekwetend van de onderzoek verplichting welke op hem rustte, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel in deze geschonden is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*

- De materiële motiveringsplicht,
- Het zorgvuldigheidsbeslissing.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou de bestreden beslissing zich integraal baseren op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, het negatief advies van de procureur des Konings en de daaropvolgende rechterlijke beslissingen, en er geen onderzoek zou zijn gebeurd van de op heden voorliggende en voorgebrachte elementen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens wel degelijk dat de weigering is gebaseerd op het feit dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In de bestreden beslissing werd overigens terecht verwezen op de voorgaanden van verzoekende partij:

- Op 02.10.2014 legde verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning af,
- Op 05.02.2015 gaf de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies,
- De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd om de wettelijke samenwoning te registreren,
- Tegen de weigering ging verzoekende partij in beroep (in eerste aanleg en hoger beroep) maar werd in het ongelijk gesteld.

In zoverre verzoekende partij aangeeft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich enkel zou hebben gebaseerd op een onderzoek in 2014/2015, dient verweerder op te merken dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 25.02.2015 een beslissing tot weigering van vermelding verklaring wettelijke samenwoning heeft genomen maar nadien (en aldus veel later) deze beslissing werd bevestigd door de rechterlijke instanties. Het arrest dd. 13.02.2017 bevestigt dat er sprake is van een schijnrelatie.

Gelet op de recente uitspraak van het hof van beroep is het geenszins onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om zich nog op het onderzoek te beroepen en hierbij te verwijzen naar de gerechtelijke procedures.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de situatie sinds 2017 dermate zou zijn gewijzigd.

De stukken die thans werden voorgelegd zijn de volgende:

- Foto's zonder digitale data,
- Verklaringen op eer door derden,
- Schrijven van betrokkene zijn raadsman dd. 21.06.2018,
- Huurcontracten dd. 1.10.2013, 30.03.2014 en 1.11.2015,
- Uittreksel strafregister (model) dd. 8.06.2016.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd terecht opgemerkt dat de voorgelegd documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt als zouden de bewijsstukken die werden voorgelegd, niet afdoende zijn onderzocht.

Verweerder merkt thans ook ten overvloede nog op dat verzoekende partij niet aantoont dat deze stukken zelfs zouden dateren van na het tussengekomen arrest van het hof van beroep. De beschouwingen als zou aldus door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen concreet onderzoek zijn gebeurd naar de op heden voorliggende en door verzoekende partij in het kader van de huidige aanvraag voorgebrachte elementen, zijn dan ook niet dienstig.

De foto's zijn in ieder geval niet gedateerd. Deze wegen niet op tegen de objectieve indicaties die manifest wijzen op een schijnrelatie. Deze foto's vormen an sich geenszins het bewijs van een duurzame levensgemeenschap en zijn duidelijk verzameld "pour la besoin de la cause".

Zie ook:

"De voorgelegde kopieën van foto's lijken te zijn genomen om een onbestaande intimiteit te ensceneren. (Art. 146bis en 167, lid 1 BW)." (Brussel (3e k.) 19 maart 2012 Rev.dr.étr. 2012, afl. 170, 701)

Geheel ten overvloede merkt verweerder ook op dat aan de getuigenverklaringen geen bewijskracht kan worden toegekend en dit gelet op het onmiskenbaar gesolliciteerde karakter van de verklaring.

De verklaringen van familie en vrienden zijn door eisers kennelijk in de loop van onderhavige procedure verzameld, doch deze kunnen niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid worden getoetst, zodat er geen bewijskracht kan van uitgaan.

Zie in die zin:

"Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen." (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010, <http://www.rvv-ccce.be>)

Het is allerminst denkbeeldig dat de getuigen eisers uitsluitend naar de mond praten.

De overige documenten zijn overigens niet actueel, en uit de huurcontracten en een uittreksel van het strafregister kan overigens geen oordeel nopens de relatie an sich worden afgeleid.

Het citeren van het advies van de procureur des Konings is overigens ook niet onredelijk: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan zich wel degelijk achter het advies scharen. Terwijl om de redenen zoals vermeld in het advies ook terecht de duurzame relatie niet werd weerhouden in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt ook terecht geconcludeerd dat er niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat het advies dateert van 2015 maakt niet dat de situatie thans niet meer actueel zou zijn. Dergelijke beschouwing volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen vaststellingen van het Openbaar Ministerie.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich terecht hierop heeft gesteund gezien het advies werd gegeven na onderzoek en na een gehoor van verzoekende partij en haar voorgehouden partner.

Er werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Terwijl – zoals door verzoekende partij thans voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangehaald – de loutere vaststelling dat verzoekende partij en diens partner op heden nog steeds samenleven geen afbreuk kan doen aan de in casu bestreden beslissing: in de bestreden beslissing werd duidelijk aangegeven dat dat gezien verzoekende partij en de referentiepersoon niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap, en ze dit aldus evenmin als feitelijke partners zijn. Dus alhoewel er sprake zou zijn van feitelijke samenwoning er niettemin geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij een stabiele en duurzame partnerrelatie zouden onderhouden.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij verder voorhoudt, is er ook geen sprake van een volledige gelijkstelling van de wettelijke samenwoning met het begrip duurzame relatie in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het is evenwel een niet kennelijk onredelijke beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om te weerhouden dat betrokkene en de referentiepersoon als koppel niet geloofwaardig werden bevonden binnen het kader van het geregistreerd partnerschap, en zij dan ook evenmin in het kader van een feitelijk partnerschap geloofwaardig kunnen worden bevonden. Het onderzoek in het kader van de wettelijke samenwoning, kan wel degelijk een rol spelen bij de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging omtrent de duurzaamheid van de relatie van verzoekende partij en de referentiepersoon.

Er is geen intentie op een duurzame 'affectieve' levensgemeenschap p te bouwen met de partner en verzoekende partij misbruikt aldus de procedure van feitelijke partnerschap louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Gezien er geen sprake is van een duurzame relatie, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht besloten dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover

geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Er is geen schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, omdat uit het negatieve advies van de procureur des Konings van 5 februari 2015 tot weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep van 13 februari 2017 blijkt dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Nu verzoeker en zijn partner niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap zijn ze dit evenmin als feitelijke partners en de door verzoeker voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstrekt*”, waarbij rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (*cf.* “*de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners*” zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

3.1.3.3. Verzoeker werpt op dat de conclusie van de gemachtigde dat hij geen duurzame relatie met zijn partner zou hebben aangetoond volledig steunt op het negatief advies van de procureur des Konings, de beslissing tot weigering van de registratie van de burgerlijke stand, het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het hof van beroep. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing steunt op voornoemde elementen zonder concreet onderzoek van de in het kader van zijn aanvraag bijgebrachte elementen. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker niet op welke gronden de bewijswaarde van de voorgelegde stukken niet wordt aanvaard. Verzoeker wijst op het tijdsverloop en stipt aan dat hij en zijn partner steeds zijn blijven samenleven en een gezin vormen en verwijst naar de duur van hun relatie. Verzoeker wijst op het onderscheid tussen een aanvraag in het kader van een duurzame partnerrelatie (artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet) en een aanvraag in het kader van een geregistreerd partnerschap (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet) en voert aan dat de beoordeling van een duurzame partnerrelatie niet kan geschieden door een loutere verwijzing naar het onderzoek, advies en beslissingen over een eerdere verklaring van wettelijke samenwoning.

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde uit feiten, vaststellingen en beoordelingen uit 2015, toen het onderzoek naar de wettelijke samenwoning liep, zonder meer conclusies over de huidige intenties en houding van verzoeker in 2018 trekt. Verzoeker wijst op het tijdsverloop en stipt aan dat het gegeven dat hij nog steeds samenleeft en een gezin vormt met mevrouw L.C. een belangrijk nieuw element vormt in vergelijking met het onderzoek naar de wettelijke samenwoning en dit door de gemachtigde wordt genegeerd.

In deze zaak wordt niet betwist dat de procureur des Konings op 5 februari 2015 een negatief advies geeft inzake de registratie van de wettelijke samenwoning, de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning op 25 februari 2015 weigert, bij vonnis van 21 januari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt verworpen en bij arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 het hof van beroep te Antwerpen het beroep tegen voornoemd vonnis van

21 januari 2016 ontvankelijk, maar ongegrond verklaart. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Gelet op het negatief advies van de procureur des Konings van 5 februari 2015, het vonnis van 21 januari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen en het arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 van het hof van beroep te Antwerpen, waaruit blijkt dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner, toont hij niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat nu *“betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners”*.

Door thans louter te verwijzen naar het tijdsverloop en het gegeven dat hij nog steeds samenwoont met mevrouw L.C. toont verzoeker niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een feitelijk partnerschap dient sprake te zijn van een afdoende bewezen stabiele en duurzame partnerrelatie (zie art. 47/3, § 1). Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. De voorgelegde documenten ter staving daarvan, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap. Uit het vonnis van het hoger beroep blijkt dat betrokkenen in hoger beroep op geen enkele manier de bezwaren met betrekking tot de erkenning van hun wettelijke samenwoning hebben weerlegd. Zo staat in het arrest te lezen 'In het verzoekschrift tot hoger beroep wordt gesteld dat een leeftijdsverschil van 7 jaar op zich een oprechte relatie niet uitsluit, wat op zichzelf juist is. Evenwel dient dit argument gezien te worden in een geheel van feitelijke elementen. Met betrekking tot essentiële personalia die partijen van elkaar niet kennen (waaronder opleiding, familie, eerdere huwelijke of relaties ...) kan men bezwaarlijk voorhouden dat het ver gezocht is of om vergetelheden zou gaan. Er wordt met geen woord gerept over het toch wel belangrijk element van het gebrek aan gemeenschappelijke taal'. Betrokkenen waren zelfs niet aanwezig ter zitting op 30.01.2017, wat toch ook wel als merkwaardig mag worden omschreven indien betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk wensen dat hun relatie als dusdanig wordt erkend. Dit doet mede afbreuk aan hun geloofwaardigheid.”

Bovendien mag verzoeker, waar hij opwerpt dat de bestreden beslissing steunt op beslissingen en adviezen in het kader van de vier jaar eerder afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning, niet uit het oog verliezen dat hoewel het advies van de procureur des Konings reeds dateert van 2015, het arrest van het hof van beroep slechts van 13 februari 2017 dateert. Waar verzoeker nog opwerpt dat de beslissingen en adviezen in het kader van de vier jaar eerder afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning niet noodzakelijk nog actueel zijn, laat hij na *in concreto* toe te lichten welke elementen dan wel niet langer actueel zouden zijn.

Verzoeker werpt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitgaat van een volledige gelijkstelling van de wettelijke samenwoning zoals geregeld in het Burgerlijk Wetboek en het begrip 'duurzame relatie' uit artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat gelden dat deze zienswijze geen steun vindt in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, noch in enig andere wettelijke bepaling. Verzoeker stipt aan dat in de vreemdelingenwet een uitdrukkelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de feitelijke partner bedoeld in artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet en de geregistreerde partner uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de beoordeling van de duurzame partnerrelatie in het kader van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet niet kan geschieden door een loutere verwijzing naar een onderzoek, advies en beslissingen inzake een eerdere verklaring van wettelijke samenwoning.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden. Uit de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het komt de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (*cf. “de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel

47/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een “*deugdelijk bewezen duurzame relatie*” in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie. Artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt: “*Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.*”

Waar verzoeker aanstipt dat de vreemdelingenwet een onderscheid maakt tussen de feitelijke partner (artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet) en de wettelijk samenwonende partner (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet) wordt erop gewezen dat verzoeker eraan voorbij lijkt te gaan dat dit onderscheid zich niet situeert op het vlak van de oprechtheid van de relatie, maar wel in de juridische verbintenis die de partners zijn aangegaan (feitelijke of wettelijke samenwoning).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijke onredelijke wijze wordt vastgesteld dat “*Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een feitelijk partnerschap dient sprake te zijn van een afdoende bewezen stabiele en duurzame partnerrelatie (zie art. 47/3, § 1). Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners.*” Voorts is in deze zaak de beoordeling van de duurzame relatie niet beperkt tot een loutere verwijzing naar een onderzoek, advies en beslissingen inzake een eerdere verklaring van wettelijke samenwoning, maar werden wel degelijk de door verzoeker voorgelegde stukken in rekening gebracht: “*De voorgelegde documenten ter staving daarvan, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap.*”

3.1.3.4. Verzoeker voert aan dat de stukken die in het kader van huidige aanvraag werden voorgelegd niet grondig werden onderzocht. Verzoeker erkent dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een korte opsomming geeft van de voorgelegde stukken, maar de beoordeling ervan wordt vervolgens beperkt tot de conclusie dat zij geen afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gedaan in het kader van een geregistreerd partnerschap. Verzoeker werpt op dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom dit zo is of op welke gronden de bewijswaarde van de voorgelegde stukken niet worden aanvaard. Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing arbitrair is.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het volledige negatieve advies van de procureur des Konings van 5 februari 2015 wordt hernomen en dat wordt verwezen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 21 januari 2016 en het arrest van het hof van beroep van 13 februari 2017 en vervolgens als volgt wordt gemotiveerd:

“In het kader van de aanvraag tot verblijf als feitelijke partner werden er door betrokkene volgende documenten voorgelegd:

- *Foto's zonder digitale data*
- *Verklaringen op eer door derden*
- *Schrijven van betrokkene zijn raadsman dd. 21.06.2018*
- *Huurcontracten dd. 1.10.2013, 30.03.2014 en 1.11.2015*
- *Uittreksel strafregister (model 1) dd. 8.06.2016*

Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een feitelijk partnerschap dient sprake te zijn van een afdoende bewezen stabiele en duurzame partnerrelatie (zie art. 47/3, § 1). Gezien betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners. De voorgelegde documenten ter staving daarvan, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap. Uit het vonnis van het hoger beroep blijkt dat betrokkenen in hoger beroep op geen enkele manier de bezwaren met betrekking tot de erkenning van hun wettelijke samenwoning hebben weerlegd. Zo staat in het arrest te lezen 'In het verzoekschrift tot hoger beroep wordt gesteld dat een leeftijdsverschil van 7 jaar op zich een oprechte relatie niet uitsluit, wat op zichzelf juist is. Evenwel dient dit argument gezien te worden in een geheel van feitelijke elementen. Met betrekking tot essentiële personalia die partijen van elkaar niet kennen (waaronder opleiding, familie, eerdere huwelijke of relaties ...) kan men bezwaarlijk voorhouden dat het ver gezocht is of om vergetelheden zou gaan. Er wordt met geen woord gerept over het toch wel belangrijk element van het gebrek aan gemeenschappelijke taal'. Betrokkenen waren zelfs niet aanwezig ter zitting op 30.01.2017, wat toch ook wel als merkwaardig mag worden omschreven

indien betrokkene en de referentiepersoon daadwerkelijk wensen dat hun relatie als dusdanig wordt erkend. Dit doet mede afbreuk aan hun geloofwaardigheid."

Gelet op het negatief advies van de procureur des Konings van 5 februari 2015, het vonnis van 21 januari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen en het arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 van het hof van beroep te Antwerpen, waaruit blijkt dat verzoeker niet de intentie heeft om een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner, toont hij niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat nu *"betrokkene en de referentiepersoon dienaangaande niet geloofwaardig waren als koppel binnen het kader van het geregistreerd partnerschap en deze bevindingen werden bevestigd in het arrest van 13.02.2017, zijn ze dat evenmin als feitelijke partners"*. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat *"(d)e voorgelegde documenten (...) geen afbreuk (doen) aan de vaststellingen die werden gedaan bij het onderzoek naar het geregistreerd partnerschap."* Verzoeker toont immers niet aan hoe de door hem voorgelegde stukken afbreuk doen aan de concrete toegelichte elementen in het negatief advies van de procureur des Konings van 5 februari 2015 en het arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 van het hof van beroep te Antwerpen.

3.1.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1, 1° en 47/3, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.7. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.

Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn vader.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn vader samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijke indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont, de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het feit dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM gezien het feit dat het recht op verblijf dat hem in België wordt ontzegd op noodzakelijke wijze ook betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn vader.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert verzoekende partij naar haar vader.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Verzoekende partij zet evenwel geen indicaties uiteen die een gezinsband kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar vader er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. De loutere verwijzing naar haar vader kan geen beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk maken.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar vader wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker wijst erop dat hij samenwoont met zijn vader en met hem op een stabiele wijze een effectief gezin vormt en de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging in zijn familieleven vormt.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

In het kader van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 22 maart 2018 legde verzoeker twee huurcontracten voor, waarbij hij telkens als één van de huurders wordt vermeld, in deze contracten wordt van de vader van verzoeker geen gewag gemaakt. Evenmin blijkt uit enig ander document uit het administratief dossier dat verzoeker zou samenwonen met zijn vader, minstens toont verzoeker dit niet aan. Evenmin brengt verzoeker in het kader van zijn verzoekschrift stukken bij waaruit blijkt dat hij samenwoont met zijn vader. Waar verzoeker thans opwerpt dat hij samenwoont met zijn vader, beperkt hij zich dan ook tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad benadrukt dat huidige bestreden beslissing werd genomen na een aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, met name als partner in het kader van een duurzame relatie.

Door thans louter te poneren dat hij samenwoont met zijn vader zonder hiervan nog maar enig begin van bewijs bij te brengen, laat staan andere elementen waaruit een afhankelijkheidsrelatie blijkt, maakt verzoeker een gezins- of familieleven met zijn vader dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verwerende partij kon hierover evenmin motiveren, nu zij hiervan niet op de hoogte was.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.

Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn levenspartner.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen ernstige betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn partner samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVM.

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het feit dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM gezien het feit dat het recht op verblijf dat hem in België wordt ontzegd op noodzakelijke wijze ook betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn voorgehouden partner.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"(...)"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Terwijl hieromtrent terecht het volgende in de bestreden beslissing werd gemotiveerd:

"Wat betreft het gezinsleven van betrokkene dient te worden opgemerkt dat het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist, derhalve kan er van een schending van het gezinsleven van betrokkene door het bevel geen sprake zijn."

De wettelijke samenwoning met mevrouw L. (...) werd geweigerd wegens het bestaan van een schijnrelatie. Aldus kan verzoekende partij op heden niet dienstig voorhouden een beschermenswaardig gezinsleven in België te onderhouden.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen

inkleuring te gegeven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met mevrouw L.C. en werpt op dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM nu hij niet langer kan samenblijven met zijn levenspartner.

Voor wat het theoretisch kader betreft kan worden verwezen naar hetgeen hoger onder punt 3.2.3. werd uiteengezet. Hieraan wordt het volgende toegevoegd.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) Dezelfde vereiste van "oprechtheid" kan naar analogie worden gesteld voor een *de facto* relatie.

In deze zaak wordt niet betwist dat de procureur des Konings op 5 februari 2015 een negatief advies geeft inzake de registratie van de wettelijke samenwoning, de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning op 25 februari 2015 weigert, bij vonnis van 21 januari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand wordt verworpen en bij arrest met repertoriumnummer 2017/1456 van 13 februari 2017 het hof van beroep te Antwerpen het beroep tegen voornoemd vonnis van 21 januari 2016 ontvankelijk, maar ongegrond verklaart. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Gelet op de bespreking van het eerste middel en het summiere betoog van verzoeker in het derde middel toont hij niet aan dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de gemachtigde er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET